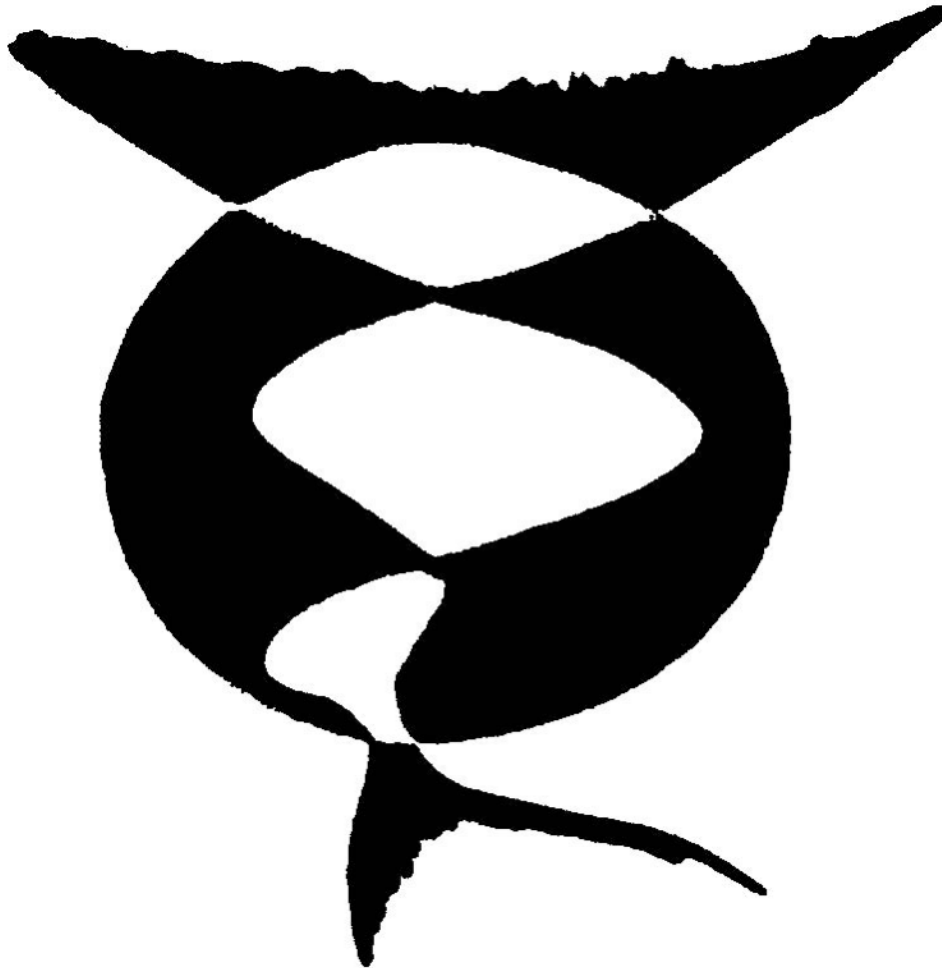

Sanduko

Nyhedsbrev vinter 2016 - 17

Sanduko

Forening for internationalt
Waldorfpædagogisk hjælpearbejde
Ibækvej 202, 7100 Vejle

tlf. : 7583 7330 Email: sanduko@mail.tele.dk
www.sanduko.dk

Kære medlemmer af Sanduko, sponsorer i Sanduko og andre interesserede

Så står julen foran os, - vi kan se tilbage på 2016 og snart gå et nyt år 2017 i møde.

Vi vil i Sanduko sige alle en stor tak for den trofaste støtte, der gennem jer er givet i det forgangne år til Sandukos arbejde – støtte gennem medlemskab, sponsordonationer, andre donationer; men også støtte gennem al den interesse og varme vi altid møder omkring vores arbejde med at udvikle Steinerskoler i Afrika. En meget stor del af vores udviklingsarbejde bygger intensivt på opbygning af menneskelige relationer; langsomt og tålmodigt skridt for skridt at kunne arbejde sammen og få nye muligheder bygget op. Vi værdsætter i dette meget stærkt den tillid og trofasthed, vi møder fra jer sponsorer og medlemmer, og vi ser dette som en væsentlig del af hele opbygningen. Pengegaver, men også menneskelig varme kommer fra jer, og bliver en del af hele dette globale væv omkring det i vores tid afgørende samarbejde mellem vores vestlige del af verden og de afrikanske lande, der på alle måder er i stærk forvandling menneskeligt, bevidsthedsmæssigt, men også økonomisk, udviklingsmæssigt.

I det sidste Sanduko-nyhedsbrev fra august tog vi en ”rejse” rundt med beskrivelser af de forskellige skoler, børnehaver og lærerseminarier, vi i Sanduko er involveret i i Afrika. Dette julenummer vil være dedikeret de afrikanske børn, som vi møder og kommer tæt på i forbindelse med Steiner Skolen i Nairobi, også kaldet Mbagathiskolen. Børnenes skæbner og livsveje synes så forskellige fra vores; dog mærker man gennem dette alligevel den samme fælles stræben, længsel efter menneskelig varme, relation og forbundethed.

Hvordan mon det egentlig er at være barn i livssituationer, der er så radikalt anderledes end vore børns? Hvordan opleves det indefra barnet selv? Hvad lever i tankerne og følelserne hos disse børn? Hvad aflejrer der sig af kim for det senere voksne liv? Små fattige slumboliger med få møbler i èt rum, den tætte lugt af karmosin fra lamperne, manglen på vand og elektricitet, hver dags kamp for at sikre et ordentligt måltid mad? Usikkerheden og angsten for hver dag og fremtiden?

Men i alt dette er spørgsmålet også: hvad har bragt disse børn netop til denne skole, hvis hele fundament bygger på udvikling af det enkelte menneskes frihed?

På Steiner Skolen i Nairobi er der p. t. 345 børn, i børnehave og skole. I skolens store boarding- afdeling lever 115 fastboende børn, mange af dem er forældreløse, andre har relationer til familiemedlemmer. Det er nogle af disse skæbner, fra børnehave, skole og boardingafdelingen, der vil blive kernen i dette julenyhedsbrev. Fotos er fra Mbagathiskolen taget i oktober.

BØRNESKÆBNER og LIVSVEJE

Daniel er født ude ved foden af Kenyas største bjerg Mount Kenya. Ingen kender fødselsdatoen, blot vides det, at han er født i en nomade slægt, der er kommet nordfra, og at han har en ældre bror og to ældre søstre. Faderen, som var voldelig og alkoholiseret, er forsvundet. Ingen har set noget til ham; men Daniel og moderen lever nu uden for Nairobi i et skur bygget af bølgeblik og uden vand eller elektricitet. Her er så fattigt, at der ikke engang er senge i rummet, men de 4 børn og moderen sover på tæpper på jordgulvet. Daniels mor har aldrig selv gået i skole, og alt, der har med hygiejne at gøre, er en stor udfordring for hende. I børnehaven, hvor Daniel er, fortælles det, at Daniel er en lille venlig dreng, der elsker at klatre i træer, hvor han stille sidder og ser ud og tænker.....

Veronica gættes til at være omkring 13 år. Hendes alder er ukendt, men også hendes familienavn er ukendt, og ingen kender hendes familie, hvis hun ellers har en. Veronica, der nu lever i boardingafdelingen, er meget køn; hun har et fint ansigt og ser på en med et meget venligt, men samtidig noget afventende blik, som om hun tænkte: hvem er du og hvad kommer der nu fra dig? Veronica blev som nyfødt solgt – som et offer for trafficking. Alt omkring hendes barndom ligger skjult, også grundet en senere retssag mod dem som købte hende; men hun kom via et børnehjem til Mbagathiskolen i 2015 og er nu godt i gang i 7. klasse. Når man nu ser Veronica, mærker man, at hun rigtig har fundet sig et ”hjem” på skolen, at hun med hele sin holdning værdigt og modent repræsenterer skolen og drager omsorg for alle de små børn i boardingafdelingen.

Stacy i børnehaven er 4 år; hun er eneste barn i en familie uden far og med en mor, der selv er vokset op som forældreløs. Så i denne lille ensomme familie må Stacy trods sin unge alder hjælpe sin mor med de daglige opgaver med at hente vand fra et borehul et stykke fra det lille bølgeblik-skur de bor i og hjælpe med at koge det daglige måltid af ugali – en kenyansk majssort, der giver en tæt, tung, grå sammenkittet grød, som ofte er hovedmåltidet for de fattigste kenyanere. Stacy’s mor har aldrig haft arbejde; men hun tjener lidt penge ved at flette hår ved en lille bod langs den af travle mennesker og biler tætpakkede og støvede Masai Lodge-Road.

Truphena i 2. klasse lever under lignende livsomstændigheder. Moderen er alene, er aldrig blevet gift; faderen lever, men der er ingen kontakt til ham. Forskellen til Stacy’s familie er, at moderen tjener en nogenlunde fast sum penge ved at sælge hjemmelavede vaskesæber – stænger af sæbe, der bliver brugt til vasketøjet. Denne indkomst gør det muligt for den lille familie at bo i et lille et-rums ”hus” med elektricitet og med et vandborehul på grunden. Truphena bor i boardingafdelingen på grund af

meget lang afstand til hjemmet; men når hun er hjemme, har hun faste opgaver med at hjælpe med de store tunge kar og redskaber i moderens sæbeproduktion.

Mercy i 4. klasse er ekspert i matematik, hendes absolutte ynglingsfag. Hun elsker, at jonglerer med de lige rækker af tal i regnestykkerne, og de store tabeller kan hun aflevere kvikt. Men hun kender ikke sin fødselsdato; man gætter hende til omkring 10 år. Det fortælles, at hendes forældre begge døde af aids som helt unge, og at Mercy senere blev fundet og kom til et børnehjem. Mercy mener selv, at hun har nogle ældre brødre; men det har ikke været muligt at finde deres opholdssted. En hjælpeorganisation, der arbejder med forældreløse børn, har bragt hende til skolen, og den samme organisation arbejder nu på at finde en familie, der vil adoptere Mercy.

Nana blev for knap seks år siden fundet alene, forladt og forældreløs af en meget gammel kvinde i landsbyen. Denne gamle kvinde kendte ikke noget til barnet, men bragte hende til et nærliggende børnehjem. Det eneste den lille pige kunne sige, da hun kom, var ”nana” – det kaldte man hende så på børnehjemmet, og det var således, at hun fik sit navn. Nana er en meget sky lille pige, der helst hele dagen igennem sidder på en af gyngerne på skolen og svinger frem og tilbage...frem og tilbage Også Nana søger den før omtalte hjælpeorganisation en adoptionsfamilie til, men foreløbig er hun fastboende i skolens boardingafdeling og skal nu starte 1. klasse til januar.

Francis på 5 år er derimod heldig, for han har netop nu fundet en kærlig og god adoptionsfamilie. Også han blev fundet forladt og opgivet, kom på børnehjem og fra det til boardingafdelingen på skolen. Men Francis er blevet adopteret af en af de såkaldte ”boarding-mødre”, som er ansat i boardingafdelingen. Francis har således nu et hjem og et fast udgangspunkt for sit videre liv, om end det er en fattig familie, der har taget ham til sig. Francis har et meget spinkelt ordforråd og har meget svært ved at udtrykke sig, givetvis som resultat af en angstfyldt barndom under meget strenge forhold på børnehjemmet. Lykkelig er han nu, når han kan løbe og lege med de andre drenge i boardingafdelingen, og specielt når de leger ”race” med alle de gamle bildæk, som de kan få til at rulle afsted med rasende fart ved hjælp af kæppe, som de styrer dem med! Når man ser denne populære leg må man beundre drengenes akrobatiske mestren af de tunge dæk!

Chris er i 6. klasse. Han bor sammen med sin mor i et lille bølgeblikkskur. Moderen arbejder som daglejer med at vaske tøj og tjener således nogen penge, men hendes store bekymring er at tjene nok penge til at Chris's ældre bror kan fortsætte videre i high school, hvor hun selv må betale alle skolepenge. En gennemsnitsløn for en daglejer i Nairobi er omkring 600 kh. sh – altså omkring 45 kr. Som daglejer må man hver morgen tidligt begive sig ud på gader og veje i håb om at blive set og samlet op af en arbejdsgiver; - og ofte hver aften begive sig hjemover med en følelse af håbløshed uden at have fået arbejde. At sikre uddannelse for sine børn, og undgå at se sine børn falde tilbage i fattigdom i deres liv er en stor og stadig kamp for millioner og atter millioner af fattige afrikanske forældre.

Faith i 2. klasse er født ind i en familie med fem børn, en dreng og fire piger. Hun har både sin far og mor, og familien lever i et lille tre-rums hus med elektricitet og vandtilførsel på grunden. Faderen er chauffør, moderen vasker tøj for andre familier, og trods de meget små lønninger gør de det muligt for familien at dække de daglige fornødenheder. Faith er en meget rolig, men også lidt ydmyg og tilbageholdende pige.

Sorgen er endnu ikke helet for Harriet i 1. klasse, som mistede sin mor i februar. Moderen blev opereret på det overfyldte, på udstyr fattige og ikke altid hygiejnisk sikre hospital i Nairobi. Operationen trak komplikationer med sig, som var dødelige. Harriets far har siden forsøgt alene at holde sammen på den lille familie med fire børn. Han er vagtmand om natten og arbejder som dagarbejder med byggekonstruktioner, bl. a. med den anstrengende og ensidige tilhugning af de store firkantede grå kampesten, som mange huse i Nairobi er bygget af. I timevis sidder han med hammer og mejsel og hugger stenene til, eller han transporterer stenene i de ældgamle skæve og skrammede lastbiler. Denne situation giver ham ingen tid til ro eller megen søvn, og Harriet og hendes søskende må i høj grad selv klare alle de daglige gøremål med at hente vand og brænde og med madlavning. De har ingen elektricitet i huset, har ikke råd til olielamper, og det fattige hus er om aftenen kun svagt oplyst af billige stormstearinlys. Mørket kommer tidligt og brat i Kenya ; allerede kl. 18 er der lange skygger af den lave sol og før 19 er der dybsort nat. Mange afrikanere kommer først hjem fra arbejde lang tid efter mørkets frembrud, fordi de ofte ikke har til transport og må gå ad de lange støvede veje.

Få dage efter Pauls fødsel døde hans far efter en længerevarende tuberkulose. Moderen, der oprindeligt var kommet fra Uganda, arbejder som dagleje-tøjvasker for andre for at forsørge sine tre drenge, hvoraf Paul , som lige er startet i børnehaven, er den yngste. Men ofte må moderen komme hjem om aftenen uden at have fået noget arbejde og hun må derfor ofte acceptere, at der ikke rigtig blev penge til noget egentligt aftensmåltid til familien eller, at der er til familiens mest basale behov. Når der er mad, elsker Paul altid at hjælpe sin mor med vask af gryder og skåle.

Også Rachel i 4. klasse har mistet sin mor, men faderen har givet hende og hendes bror en stor varme og støtte, og langsomt har de overvundet chock'et og sorgen. Faderen har lidt usædvanligt sin egen lille forretning med papirvarer og skrivematerialer; men familien lider under at indtjeningen fra forretningen er stærkt svingende og nogen gange helt minimal således, at det kan være svært at have penge til at møde familiens daglige nødvendigheder.

Faderens omfattende alkoholisme drev Clara Beckys mor til skilsmisse i november sidste år. Da var Clara Becky 12 år, søsteren 10 år. Moderen og pigerne bor i et lille et-rums skur sammen med bedstemoderen, som er syg og også må forsørges af moderen gennem den løn, som moderen tjener som frisør. Den lille frisørsalon ligger på den tætbefolkede MasaiLodge-Road, hvor mange særligt efter aftenens og mørkets frembrud kommer til salonen for at få flettet de kendte små afrikanske fletninger, der

ligger i lange baner helt tæt til hovedet. Clara Beckys mor bringer hver dag brænde med sig til salonen og tænder bål foran det lille træskur, der udgør den såkaldte salon. Ved siden af salonen er der små skrøbelige træboder , hvorfra der sælges grønsager, frugt , gedekød, secondhand-tøj , sæbe, colaer osv. Clara Becky er glad for sin skole og glad for det varme måltid mad hun får der hver eneste dag kl. 13 sammen med sine klassekammerater og alle de andre 344 børn, de ca. 25 medarbejdere i skolens køkken, farm, kontor, landbrug, skolebuschaufførere osv. , samt de ca. 20 lærere.

Dette var beskrivelserne af nogle de mange afrikanske børns forskelligartede skæbner. Men det er også samlet en fortælling om menneskelig styrke og udholdenhed og om et ukueligt menneskeligt mod til at stille sig ind det, som livet bringer og er; – samlet også en fortælling om en menneskelig fundamental søgen sammen i et fællesskab – her en skole - der kan give en bærekraft og identitet til det senere liv.

Til sidst skal det nævnes, at alle de beskrevne børn er børn, der enten har en sponsor, der gør det muligt for dem at gå på Mbagathiskolen eller også er blandt de børn ,der venter på at få en.

FRA SANDUKO'S VIRKE

Og derefter er der i dette julenyhedsbrev blot at fortælle, at vores arbejde i Sanduko er meget aktivt, og at vi på mange fronter er meget involverede ikke mindst i de to skoler i Nairobi, men også i de øvrige østafrikanske lande og i mindre grad i Sydafrika. Vores engagement er mangesidet og hjælpen strækker sig fra økonomisk bistand og sponsorering til ledelses- og udviklings-aktiviteter til økonomiføring og til et arbejde med at få antroposofien til at inspirere initiativer i Afrika. Al arbejdet er ulønnet og frivilligt, og der er på alle måder brug for jeres forskelligartede målrettede bidrag, brug for mange nye sponsorer og brug for for at kunne møde de mange behov for hjælp, der kommer fra skolerne, børnehaverne, læreruddannelserne m. m.

I de efterfølgende PRAKTISKE OPLYSNINGER findes der alle informationer vedr. medlemskab af Sanduko, vedr. det at blive sponsor til et barn, og det at give en fradragsberettiget julegave til arbejdet.

Så her fra Sanduko's Bestyrelse – Ole Hermansen, Peer Jøker, Troels Ussing og Clara Ussing – skal der lyde en stor og hjertelig tak for året , der er gået med ønsket om en glædelig juletid og et godt og givende nyt år.

Nyhedsbrevet er skrevet af Clara Ussing

Praktiske oplysninger

Bliv medlem af Sanduko

Støt vores arbejde generelt og bliv medlem. Kontingentet er på 200 kr. årligt. Kontingentet går målrettet til administration.

Alle andre bidrag går 100 % til formålene.

Medlemskab opnås ved at indbetale kontingentet til Den Almennyttige Andelskasse Merkur på konti: 8401 – 1502717

Husk tydeligt navn, adresse, samt e-mailadresse.

Som medlem vil man modtage de to årlige Nyhedsbreve, samt anden løbende opdatering omkring arbejdet.

Bliv sponsor i Sanduko

Send denne tilmelding til Sanduko, Ibækvej 202, 7100 Vejle

- eller bekræft ønske om sponsorskab via e-mail : sanduko@mail.tele.dk

Ja, jeg vil gerne sponsorere børn ved Mbagathiskolen i Nairobi Kenya

Med kr. pr. måned

startende fra

Navn

Adresse

email

Jeg vælger sponsoreringsmulighed :

A. Almene soonsor-skolepenge : eller

B. Sponsor for et navngivent barn :

(sæt venligst kryds)

Vi følger i Sanduko op på tilmeldingen med bekræftelse på modtagelse, samt yderligere information omkring indbetalingsmuligheder.

Giv et fradragsberettiget bidrag

Alle bidrag kan gøres fradragsberettigede, månedlige sponsorbidrag, samt engangsbidrag:

Alle disse bidrag indbetales til Merkurfonden, Vesterbrogade 40, 1620 København V på konto: 8401 – 1017906

Husk at anføre navn og personnummer for at opnå fradrag. Ved spørgsmål kontakt os meget gerne: sanduko@mail.tele.dk

Alle ikke fradragsberettigede bidrag: Indsættes direkte på Sanduko's konto i Merkur på konto: 8401 – 1502717.

Julegave

Vi modtager med stor tak også julegavebidrag som kan gøres fradragsberettigede ved indbetaling til Merkurfonden, som beskrevet ovenfor.

